

Орсън Скот Кард
Славият на Майкъл

Облата ръкохватка на вратата се завъртя. Значи носеха обяда. Ансет се обърна върху твърдия нар, болеше го всяко мускулче. Както винаги се опита да подтисне парещото го под лъжичката чувство за вина.

Но не беше Хъск с подноса храна. Този път бе мъжът, когото наричаха Тартора, макар че според Ансет това не беше истинското му име. Тартора бе винаги сърдит и страхотно силен, един от малцината, които можеха да накарат Ансет да се чувства и държи като единадесетгодишно дете, каквото всъщност и беше.

– Ставай, славейче!

Ансет бавно се изправи. В килията го държаха гол и само гордостта не му позволяваше да извърне глава под грубия поглед, който шареше по тялото му. Бузите на Ансет пламнаха от срам. Той измести чувството за вина, с което се беше събудил.

– В твоя чест, песнопойче, си устройваме прощален пир, а ти ще ни почуруликаш.

Ансет поклати глава.

– Щом можеш да пееш за онзи мръсник Майкъл, ще пееш и за честните синове на свободата.

В погледа на Ансет припламнаха искри:

– Внимавай как го наричаш, варварино предател! Та той е твоят император!

Тартора пристъпи напред, като вдигна гневно ръка:

– Беше ми заповядано да не оставям следи по тялото ти, песнопойче, но ако не внимаваш как говориш с един син на свободата, мога да ти сторя болка, която не оставя белег. Така че ще ни попееш.

Уплашен от жестокостта му, така както може да се уплаши само човек, който никога не е познавал физическото наказание, Ансет кимна, но продължи да упорства:

– Може ли да си получа дрехите?

– Там, където отиваме, не е студено – отвърна Тартора.

– Никога не съм пял в такъв вид – рече Ансет смутено. – Никога не съм изпълнявал песни без дрехи.

Тартора го изгледа похотливо:

– А какво тогава можеш да правиш без дрехи? Значи „мадамата“ на Майкъл крие тайни, които ние нямаме право да зърнем.

Ансет не разбра думата, но долови похотливия поглед и с преливащо от срам сърце последва Тартора по тъмния коридор. Питаше се защо ли си правят прощален пир в негова чест. Нима щяха да го пуснат на свобода? (Дали пък някой не бе платил за него нечуван откуп?) Или пък

щяха да го убият?

Подът се люлееше леко под нозете им, докато вървяха по дървения коридор. Ансет отдавна бе решил, че го държат затворен на някакъв кораб. От подобно разточителство на истински дървен материал обстановката дори и в богаташки дом би изглеждала претрупана и превзета. Тук обаче то ѝ придаваше по-скоро бедняшки вид.

Някъде високо отгоре долетя далечен крясък на птица и онзи постоянен напевен звук, който Ансет оприличаваше на воя на вятъра сред въжетата и скърцането на котвената верига. Понякога си бе тананикал тази мелодия и често я бе хармонизирал.

В дъното на коридора Тартора отвори някаква врата и с подигравателен поклон показа, че Ансет трябва да влезе пръв. Момчето застана в рамката на вратата. Около дълга маса бяха насядали двадесетина мъже, някои от които той вече бе виждал – всички те носеха необикновените облекла на варварите от Земята. Ансет неволно си припомни дрезгавия смях на Майкъл, когато земяните идваха в императорския двор със своите претенции на наследници на велики цивилизации, които за умове, привикнали да мислят 8 галактически измерения, изглеждаха наистина дребни и незначителни. Но сега, когато стоеше и гледаше грубоватите лица, срещайки суровите им погледи, Ансет почувства, че именно той, със своята нежна кожа, типична за императорския двор, бе дребен и незначителен, просто едно голо дете, докато в грубите възлести ръце на тези мъже тук напираше силата на цели светове.

Те му отправиха същите любопитни, многозначителни и похотливи погледи като онзи, с който го бе изгледал Тартора. За да надвие чувствата си. Ансет прибра корем и изпъчи гърди така, както го бяха учили в школата за славейчета преди още да навърши три годинки. После пристъпи напред.

– Горے, на масата! – избоботи Тартора отзад и множество ръце го вдигнаха и поставиха върху дървената маса, по която бяха засъхнали разливано вино и остатъци от храна. – Отвори си човката и пей, копелдак такъв!

Мъжете опипваха с очи голото му тяло и Ансет едва не заплака. Но той бе славейче, а мнозина го имаха и за най-доброто славейче на всички времена. Нима Майкъл не го беше довел чак от другия край на галактиката в новата си столица на старата планета Земя? А запееше ли, независимо пред каква публика, той пееше добре.

И така Ансет притвори очи, изопна гръдния кош и пропусна през гърлото си един нисък тон. Пееше без думи, нежно и тихо, макар и да

знаеше, че трудно щяха да чуят песента му.

– По-силно! – обади се някой, но той се направи, че не го чува.

Постепенно шегите и смехът замряха, тъй като мъжете се напрегнаха да го чуят. Мелодията лъкатушеше, минаваше леко и грациозно през все още ниските тонове, извисяваше се и се снижаваше ритмично. Ансет започна несъзнателно да прави с ръце странни жестове, които съпровождаха пеенето му. Той не бе и подозирал за въздействието на тези свои жестове, докато не прочете веднъж в някакъв вестник следното: „Да чуеш славейчето на Майкъл е божествено изживяване, но да следиш танца на ръцете му докато пее, е нирвана“. Беше наистина в реда на нещата да се пише за любимеца на Майкъл особено ако авторът живееше в столицата. Никой обаче, дори и тайно, не бе оспорил това твърдение.

И ето че Ансет запя с думи. Това бе разказ за неговото пленничество и мелодията заструи в онези нежни горни тонове, които отваряха гърлото, изопваха врата и напругаха мускулите на бедрата. Гласът му се извиси и, докато минаваше легато през натрапчивите тонове третинки (техника, която много малко славейчета успяваха да овладеят), думите му заразказваха за непрогледни и срамни нощи в една мръсна килия, за копнежа по благия образ на татко Майкъл (не го назова по име, не и пред тези варвари!), за мъката по широките поляни, които се простираха от двореца до река Съскухана и за онези загубени за паметта дни, които завършваха с безсънни нощи в тясната килия от дялано дърво.

После запя и за вината си.

Накрая се умори и мелодията се разпила в приглушена дорийска гама, завършваща с нехармоничен тон, който се стопи и настъпилата тишина прозвуча като част от песента.

Най-сетне Ансет отвори очи. Онези от мъжете, които не плачеха, не сваляха поглед от него. Изглежда никой не искаше да развали магията. Накрая един младеж се обади с хриплив глас от другия край на масата:

– Та това бе по-хубаво и от дует на влюбени ангели.

Забележката му бе посрещната с въздишки и сподавен одобрителен смях, а погледите, които очите на Ансет срещаша сега, не бяха вече сладострастни и похотливи, а кротки и дружелюбни. Ансет никога не бе очаквал да види подобни изражения върху тези груби лица.

– Ще пийнеш ли вино, момче? – обади се зад гърба му гласът на Тартора и Хъск наля. Ансет изпи виното на малки глътки и потопа пръст в него, за да разпръсне една капка, според изящния обичай в императорския двор.

– Благодаря! – каза той, като върна металното канче със същия елегантен жест, с който би подал бокал в двореца. После сведе глава, макар че му бе обидно да засвидетелства уважение към такива хора, и попита: – Вече мога ли да си отида?

– А нужно ли е? Не можеш ли да ни попееш още малко? – зароптаха мъжете около трапезата, сякаш бяха забравили, че той е техен пленник. Но Ансет отказа, сякаш имаше свободата да избира.

– Не мога да пея още веднъж. Никога не пея повторно.

Тогава го свалиха от масата и силните ръце на Тартора го отнесоха обратно в стаята му. След като ключалката щракна, Ансет, треперейки, си легна на нара. Беше пъл за последен път пред Майкъл и песента му тогава бе весела и безгрижна. После Майкъл му бе дарил онази нежна усмивка, която озаряваше старческото лице само когато биваше насаме със своето славейче, бе докоснал пръстите на Ансет, а Ансет бе целунал набръчканата ръка и бе излязъл да се поразходи край реката. И именно тогава го бяха отвлекли – грубоватите ръце, които го сграбчиха изотзад, внезапното убождане на иглата и събуждането в килията, където лежеше сега и гледаше втренчено стените.

Нощем винаги се събуждаше, разтърсван от болките на някакво незнайно усилие през деня, а и разкъсван от чувство за вина. Напрягаше се да си спомни, но винаги се унасяше в сън, за да се събуди на следващата нощ, измъчван от мисълта за пропиления отминал ден. Тази вечер обаче не се опита да разгадае какво се крие зад преградите в съзнанието му. Вместо това се унесе в сън и, спомняйки си за песните, стаени в благородните сиви очи на Майкъл, си затананика мислено за могъщите ръце, които управляваха империя, обширна колкото цяла галактика, но които, въпреки това, можеха да погалят челото на едно сладкогласно дете или да заплачат от някоя тъжна песен. „А-а-а“ – пееше мислено Ансет. „А-а-а“ – плачеха тъжните ръце на Майкъл.

Ансет се пробуди върху платното на някаква улица.

– Махни се от пътя ми, заплес! – изкрещя нечий дрезгав глас зад гърба му и Ансет отскочи вляво, докато един електрофургон профуча плътно до дясното му рамо. „Наденички“ – тръбеше надписът върху отминалия фургон.

Изведнъж на Ансет му се зави свят, тъй като осъзна, че не се намира в килията на своето пленничество, че беше облечен (макар и в местен костюм на земянин, това все пак бяха дрехи!), че беше жив и свободен. Внезапната радост от тази мисъл бе изведнъж помрачена от обзелото го чувство за вина. Противоречивите вълнения от неочакваното му

освобождаване се оказаха прекалено силни за него и в един миг, толкова дълъг, че забрави дори да диша, притъмнялата под нозете му земя се плъзна встрани, надигна се, удари го...

- Ей, момче, добре ли си?
- От заплесия те хвана дамлата, а?
- Запомни ли номера? Запомни ли номера на фургона?
- Четири... осем... седем... и още нещо... не видях точно.
- Идва на себе си.

Ансет отбори очи.

- Къде е дворецът? – попита тихичко той.
- Не виждаш ли, та това е Нортрет – заобясняваха наоколо.
- Колко път има до двореца? – попита Ансет, припомняйки си смътно, че Нортрет е градче на североизток от столицата.
- Дворецът ли? Кой дворец?
- Дворецът на Майкъл. Трябва да отида при Майкъл! – Ансет поне-чи да се изправи, но му се зави отново свят и се олюля. Нечии ръце го подкрепиха.
- Момчето е мръднало, такъв е случаят.
- Дворецът на Майкъл, виж ти.
- Само на осемнадесет километра, момче, да не се каниш да ги прелетиш?

Шегата предизвика взрив от смях, но Ансет бързо се овладя и се из-прави. Каквото и упойващо средство да замъгляваше съзнанието му, не-говото въздействие вече преминаваше.

– Доведете ми полицай – каза Ансет. – Майкъл незабавно ще поиск-а да ме види.

Някои продължиха да се смеят, а един мъж се обади:

– На всяка цена ще го известим, че си тук, още щом дойде довечера на банкет у нас.

Други обаче се вгледаха внимателно в Ансет, осъзнавайки, че той не говори с американски акцент и че въпреки облеклото си, поведението му не е на уличен хлапак.

– Кой си ти, малкият?

– Аз съм Ансет, славейчето на Майкъл.

Възцари се мълчание. Половината от насъбралата се тълпа се втур-на да търсят полицай, докато другата половина се скупчиха да го разгле-дат, да видят колко са красиви очите му, да го докоснат със собствения си взор и да запомнят този миг, за да разказват за него на деца и внуци.

Ансет, славейчето на Майкъл, по-безценно от всичките богатства на императора.

– С ей тази ръка му помогнах да се изправи, а когато залитна, пак с нея го улових.

– Не паднахте само благодарение на мен, сър – обади се един огромен, як мъжага, който се кланяше невероятно ниско.

– Мога ли да ви стисна ръката, сър?

Ансет им се усмихваше, но не със снизхождение, а с благодарност, заради уважението им към него.

– Благодаря ви. Всички ми помогнахте. Много благодаря.

Полицаят пристигна и след като се извини, че бронираният му електрокар не е от най-чистите, вдигна Ансет, постави го на седалката и го закара в шаба, където вече кацаше един минилет от двореца. От него изскокна дворцовият управител заедно с шестима слуги, които внимателно помогнаха на Ансет да се качи. Вратата се хлъзна зад гърба им и Ансет притвори очи, за да скрие сълзите, рукнали, когато земята под тях запрепуска, а дворецът се втурна да го посрещне.

Цели два дни обаче не го пуснаха при Майкъл.

„Карантина“, обясняваха му в началото, докато Ансет не им тропна с крак и кресна: „Глупости!“ и отказа да отговаря на стотиците въпроси, с които го обсипваха от зори до късна нощ. Тогава при него дойде дворцовият управител.

– Вярно ли е, че не желаяш да отговаряш на въпросите, моето момче? – попита управителят с онова престорено добродушие, което Ансет отдавна се бе научил да разпознава – една маска за прикритие на гняв или страх.

– Не съм твое момче – отвърна Ансет, решен да предизвика управителя и да се възползва от гнева му. С подобна техника бе постигал понякога успех в миналото. – Принадлежа единствено на Майкъл, а той иска да ме види. Защо ме държат като затворник?

– Каран...

– Управителю, аз съм по-здрав от всякога, а и въпросите, които ми задават, нямат нищо общо със здравето ми.

– Разбирам – рече дворцовият управител, като заразмахва нетърпеливо и нервно ръце. Веднъж Ансет бе пял на Майкъл за ръцете на управителя и думите на тази песен бяха развеселили много императора. – Ще ти обясня. Но не се сърди на мен, защото Майкъл така разпореди.

– Да не ме допускат при него?

– Докато не отговориш на Въпросите! Ти си достатъчно отдавна В

двореца, славейче, а си и достатъчно умен, за да знаеш, че на този свят Майкъл има и врагове.

– Знам това. Ти също ли си един от тях? – Ансет определено го предизвикваше, използвайки гласа си като камшик, за да разгневи управителя, да го накара да побеснее и да загуби контрол върху себе си.

– Дръж си езика, момче! – озъби се дворецовият управител. Ансет вътрешно се усмихна. Победа! – Ти също си достатъчно умен, за да разбереш, че преди пет месеца не те отвлякоха приятели на императора. Трябва да узнаем абсолютно всичко за твоето пленничество.

– Разказах ви всичко стотици пъти.

– Но още не си ни разказал как си прекарал дните си.

Ансет отново се развълнува.

– Защото не си спомням.

– И по тази причина не можеш да видиш Майкъл! – отсеке дворецовият управител. – Да не мислиш, че не знаем какво се е случило? Използвахме и сонди, и детектори, но колкото и умело да те разпитвахме, не можахме да преодолеем преградите. Или човекът, който е работил върху съзнанието ти, е поставил блоковете много майсторски, или пък ти самият не ни допускаш да стигнем до тях – и в двата случая обаче ние не можем да проникнем в паметта ти.

– Нищо не мога да направя – рече Ансет, като едва сега проумя каква цел преследваха въпросите. – Как изобщо допускаш, че мога да поискам да сторя нещо зло на татко Майкъл?

Дворцовият управител се усмихна с онази любезно-блажена усмивка, която пазеше за миговете си на триумф.

– Зад такъв блок някой би могъл да заложи много умело някаква заповед за теб, с която да...

– Аз не съм убиец! – кресна Ансет.

– Откъде би могъл да знаеш? – озъби се в отговор управителят. – Мой дълг е да защитавам живота на императора. Знаеш ли по колко опита за убийство предотвратяваме? Десетки, и то всяка седмица. Отрова, предателство, оръжия, капани – ето с какво се занимават половината от хората, които работят тук и тяхната задача е да дебнат всеки, който идва в двореца, както и да се дебнат помежду си. Повечето от тези опити предотвратяваме още 8 самото начало. Някои обаче успяват да се промъкнат по-близо до императора. А ти може би си проникнал най-близо от всички.

– Майкъл сигурно иска да ме види.

– Разбира се, че иска, Ансет! И именно поради тази причина не

можеш да отидеш при него, защото онзи, който е работил върху съзнанието ти, несъмнено знае, че ти си единственият човек, на когото Майкъл би разрешил да се приближи до него след подобно нещо... Ансет! Ансет, глупаче такова! Повикайте началника на стражата. Ансет, не бързай толкова!

С годините управителят бе натезал и когато момчето се втурна по коридорите на двореца, той постепенно изостана. Ансет знаеше най-преките пътища – изучаването на двореца бе сред най-приятните му развлечения и след пет години служба при Майкъл никоой не познаваше лабиринта по-добре от него.

На входа на Тържествената зала го спряха за обичайната проверка, но детекторите бързо го пропуснаха (Отрова? Не. Метал? Не. Самоличност? Известна.) и тъкмо се канеше да влезе през огромната врата, когато се появи началникът на стражата.

– Спрете момчето!

Ансет бе спрял.

– Върни се тук, славейче! – излая капитанът, но Ансет успя да зърне далеч в дъното на огромната платинена зала малкия трон и беловласия мъж, който седеше на него. Майкъл сигурно го е видял! Сигурно ще го извика!

– Доведете момчето тук преди да е разстроило всички с виковете си. – Довлякоха Ансет. – Ако искаш да знаеш, Ансет. Майкъл лично ми нареди до един час да те отведе при него. И то преди да се измъкнеш по този невероятен начин от управителя. Но първо ще те претърся, и то както аз си знам.

Ансет бе заведен в една от стаите за претърсване. Свалиха му дрехите и му дадоха други (които естествено не му бяха по мярка! – помисли си Ансет гневно), а после пръстите на проверяващите проникнаха дълбоко и болезнено във всяко отворстие на тялото му, където би могло да се укрие оръжие. („Нямаш скрито оръжие, а и с простатата ти всичко е наред“ – пошегува се един от тях. Ансет не се засмя.) Последваха иглите, които се забиваха дълбоко под кожата, за да търсят укрити отрови. От дланите и ходилата му бе взета кожа, за да я изследват. Болката бе силна, а очакването – мъчително.

Но Ансет понесе всичко. Проявяваше признаци на гняв или нетърпение единствено, когато бе убеден, че с това може да постигне нещо. Никоой, дори и славейчето на Майкъл, не би могъл да оцелее дълго в императорския двор, ако не се владееше до съвършенство.

Най-сетне обявиха Ансет за „чист“.

– Почакай! – рече началникът на дворцовата стража. – Все още не ти вярвам.

Ансет го изгледа с неприязън. Но капитанът, подобно на дворцовия управител, бе един от малцината, които познаваха Майкъл достатъчно добре, за да знаят, че няма защо да се страхуват от Ансет, освен ако наистина постъпят несправедливо с него. Защото Майкъл не проявяваше благосклонност към никого, дори и към момчето – единственото човешко създание, от което Майкъл бе показал, че изпитва нужда. А те познаваха достатъчно добре Ансет, за да знаят, че той никога не би и помолил Майкъл да накаже някого несправедливо.

Капитанът взе едно найлоново въженце и завърза отзад ръцете на Ансет – първо китките, а след това и под лактите. Извитите и завързани по този начин ръце го боляха.

– Причиняваш ми болка – обади се Ансет.

– Но може би спасявам живота на моя император – отвърна невъзмутимо капитанът.

Със завързани ръце, заобиколен от войници с извадени лазери, водени от началника на дворцовата стража, Ансет мина през огромните двери и влезе в Тържествената зала.

Независимо от всичко крачеше гордо, но изпитваше дълбок гняв към войниците, към придворните и молителите, към стражите и сановниците, проточили се в редици от двете страни на просторната зала, но най-вече към капитана. Не изпитваше гняв единствено към Майкъл.

Разрешиха му да спре.

Вдигайки ръка, Майкъл започна ритуала на разпознаването. Ансет знаеше, че когато биваха насаме. Майкъл се присмиваше на ритуалите, но в присъствието на придворните, ритуалът трябваше най-строго да се спазва.

Ансет коленичи върху студения, блестящ, платинов под.

– Господарю – изрече той с ясен като камбанка глас, които знаеше, че ще прокънти из облицованата с метал зала. – аз съм Ансет и дойдох да моля за живота си. – Майкъл му беше обяснил веднъж, че навремето този ритуал е бил наистина спазван и че много непокорни благородници и войници са загивали на място. Дори и сега все още се гледаше сериозно на формалното отричане от живота, тъй като Майкъл бе винаги нащрек за своята империя.

– И защо трябва да ти пощадя живота? – запита Майкъл. Гласът му бе старчески, но твърд. На Ансет му се стори, че този глас потрепва от нетърпение. По-вероятно бе да е от възрастта, рече си той. Майкъл

никога не би си позволил да изрази някакво чувство пред приближените си.

– Не трябва да го пощадявате! – отвърна Ансет. Отговорът вече излизаше извън рамките на ритуала и поемаше неизвестен път, по който дебнеше опасност. Майкъл сигурно знаеше за опасенията на дворцовия управител. И ако Ансет се опиташе да скрие опасността, животът му щеше да бъде пожертван, съгласно повелята на закона.

– А защо не трябва? – попита невъзмутимо Майкъл.

– Защото, господарю мой, императоре Майкъл, аз бях отвлечен и задържан цели пет месеца. През това време са ми били внушавани неща, до които не може да се проникне поради блоковете в съзнанието ми. Може да се окаже, че несъзнателно съм станал убиец. Не бива да ме оставяте жив.

– И въпреки това – отвърна Майкъл, – аз ти подарявам живота.

Макар и със завързани ръце, Ансет се оказа достатъчно силен, за да успее да се поклони и да докосне с устни пода.

– Защо са вързали ръцете ти?

– Заради вашата сигурност, господарю.

– Развържете го! – разпореди Майкъл.

Капитанът развърза найлоновото Въже.

С освободени вече ръце Ансет се изправи на крака. Той пренебрегна церемониала и обърна словото си в песен, като придаде на гласа си такава сила, че застави всяка глава в залата да се обърне рязко към него.

– Господарю мой, татко Майкъл! – запя той. – В съзнанието ми има едно кътче, където дори и аз самият не мога да проникна. В това кътче моите похитители може да са ми внушили желанието да те убия.

Думите му звучаха като предупреждение, но песента вдъхваше сигурност, вдъхваше обич, и Майкъл стана от трона си. Разбра, че Ансет го моли за нещо, което той е готов да му даде.

– Бих предпочел, синко Ансет, бих предпочел да приема смъртта от твоите ръце, отколкото от чужди. Твоят живот ми е по-драгоценен от моя.

След тези думи Майкъл се обърна и тръгна към вратата, която водеше към покоите му. Ансет и капитанът го последваха и щом излязоха от залата, шепотът премина в ропот. Майкъл бе надминал очакванията на Ансет. Цялата столица, а след няколко дни и цялата империя, щеше да научи как Майкъл е нарекъл своето славейче: „Синко, Ансет“, а за думите му: „Твоят живот ми е по-драгоценен от моя – щяха да се разказват легенди“.

Ансет си тананикаше някаква песничка, когато влезе в познатите покои, обитавани от татко Майкъл.

Майкъл се извърна рязко и се втрени в началника на дворцовата стража.

– Какво целеше с тази си жалка хитрост, тъпако?

– Завързах му ръцете като предохранителна мярка. Само изпълнявах задълженията си на страж на императорския дворец.

– Знам, че си изпълнявал задълженията си, но поне си могъл да проявиш най-обикновено приличие. Какво зло може да стори едно единадесетгодишно момче, когато сигурно жив си го одрал, за да търсиш у него оръжие, а и всеки миг поне сто лазера го държат на прицел.

– Исках да съм сигурен.

– Да, дяволски добре си свърши работата. А сега се махай! И дано все така си вършиш работата, та макар и това да ме вбесява. Хайде, махай се! – Началникът на стражата си тръгна, подгонен от виковете на Майкъл. Щом вратата се затвори. Майкъл избухна в смях.

– Ама че магаре! Какво невероятно магаре!

После се хвърли на пода с енергията на младеж, въпреки че Ансет знаеше, че е вече на 123 години, а това бе преклонна възраст за цивилизацията, в която нормалната продължителност на живота бе 115 години. Подът под нозете му бе твърд, но когато тежестта на тялото му притисна мястото, където бе стоял преди секунди, подът омекна и хлътна леко, за да заеме очертанията му. Ансет също легна на пода и започна да се смее.

– Радваш ли се, че се върна у дома. Ансет? – попита нежно Майкъл.

– Сега вече се радвам. Допреди малко не се чувствах като у дома.

– Ансет, синко, та ти изобщо не можеш да говориш, ако не пееш – засмя се тихичко Майкъл.

Ансет пое звученето на неговия смях и го превърна в песен. Това бе нежна и много къса песен, но когато свърши, Майкъл лежеше възник, вперил очи в тавана, а от очите му бликаха сълзи.

– Не исках песента ми да те натъжава, татко Майкъл.

– Допускал ли си някога, че сега, на стари години, ще направя тази глупост, от която цял живот съм се пазил. О, да, изпитвал съм и обич, но тя не е била по-силна от другите ми увлечения. Но когато те отвлякоха, синко, аз открих, че имам нужда от теб. – Майкъл се обърна и се вгледа в красивото лице на момчето, което го гледаше благоговейно. – Не ме въздигай в култ, момче. Аз съм един стар мръсник, който би могъл да убие и майка си, ако един от враговете ми не го беше вече направил.

– Ти никога не би ми сторил зло.

– Аз погубвам всичко, което обичам – рече Майкъл с горчивина. Лицето му най-неочаквано придоби угрижено изражение. – Ние се страхувахме за теб. След отвличането ти се надигна вълна от безразсъдна престъпност. Посред бял ден, направо от улицата, отвличаха най-безпричинно хора и след няколко дни откриваха трупове им, смазани и разкъсани от някого или нещо. Не пристигаха писма за откуп. Нищо. Помислихме, че и теб са те отвлекли по този начин и че някъде ще открием трупа ти. Невредим ли си? Добре ли си?

– По-силен съм от всякога – засмя се Ансет. – Изпробвах си силата върху куката на хамака и се боя, че я изкубнах от стената.

Майкъл се пресегна и докосна ръката на Ансет.

– Страх ме е – рече Майкъл.

Ансет се заслуша в думите му като си тананикаше тихичко. Когато говореше, императорът никога не споменаваше имена, дати, факти или планове, защото, ако Ансет попаднеше в ръцете на враг, тогава противникът би узнал твърде много. Ето защо той ги заместваше с чувства, а Ансет го утешаваше с песен. Някои славейчета имаха прекрасни гласове, други можеха да омаят тълпите и наистина, при някои важни за държавата случаи, Майкъл използваше с такава цел и Ансет. Но от всички славейчета единствен Ансет влагаше душа в песните си, а и обичаше Майкъл от цялото си сърце.

Късно през нощта Майкъл изрече с гняв следните думи за своята империя:

– Нима съм я изградил, за да рухне? Нима съм изгорил повече от десет светове и похитил стотина други, просто, за да се сгромоляса всичко това в хаоса, когато умра? – Той се приведе към Ансет и на педа от лицето му зашепна: – Наричат ме Майкъл Чудовището, но аз я построих и тя ще стои, разпъната като чадър над галактиката. Сега те имат и мир, и благоденствие, и толкова свобода, колкото е потребна на ограничените им умове. Но умра ли, те ще съсият всичко това. – Майкъл се извърна и изкрещя към стените на звукоизолираната си стая: – В името на националностите и религиите, на расите и фамилните наследства, глупаците ще разкъсат чадъра и после с изненада ще открият, че изневиделица е завалил дъжд.

Ансет му запя за надеждата.

– Надежда няма никаква. Имам петдесет сина, от тях трима законни, но те всички до един са глупаци, които се опитват да ме ухаждат. Не биха могли да запазят империята дори и за седмица, нито заедно, нито

поотделно. Никога през живота си не съм срещал човек, който би могъл да опази създаденото през всичките тези години. Умра ли аз, всичко ще загине с мен. – И Майкъл се отпусна изтощен върху пода.

Този път Ансет не запя. Вместо това скочи на нозе – подът под него си възвърна твърдостта. После вдигна високо ръка и изрече:

– За теб, татко Майкъл, ще израсна силен. Империята ти няма да рухне! – Тонът на детския му гласец бе така приповдигнат, че и двамата с Майкъл прихнаха да се смеят.

– Виж, тук си прав – рече Майкъл, като разроши детската коса. – За теб бих го направил, бих ти дал империята си, само че ще те убият. И дори да пожиева достатъчно дълго, за да те обуча, пак не бих успял да направя от теб истински владетел. Онзи, който ще стане мой приемник, трябва да бъде жесток и покварен, коварен и мъдър, съвършен егоист, болезнено амбициозен, изключително надменен, блестящ воин, способен да надхитри и отгатне маневрите на всеки враг, а и трябва да притежава достатъчно вътрешна сила, за да прекара живота си в абсолютна самота. – Майкъл се усмихна. – Дори и аз вече не отговарям на всичките тези изисквания, защото ето, че не съм абсолютно сам.

По-късно, когато Майкъл се унасяше в сън. Ансет му запя за своето пленничество, изпя му песните от самото затворничество и както бяха плакали онези мъже на кораба, така плака и Майкъл, само че повече. После и двамата заспаха.

Няколко дни по-късно Майкъл. Ансет, дворцовият управител и началникът на стражата се срещнаха в малката приемна на императора.

– Ансет представлява заплаха за вас, господарю.

Началникът на стражата бе не по-малко непреклонен.

– Открихме заговорниците и ги избихме до крак.

Дворцовият управител извърна с отвращение очи към тавана.

Капитанът се ядоса, макар и да прикриваше гнева си зад полупритворените клепащи.

– Всичко съвпада: акцентът, с който Ансет спомена, че са говорели, дървеният кораб, фактът, че са се наричали „синове на свободата“, тяхната емоционалност... Не е възможно да са други освен Синове на свободата от Ейре. Просто поредната националистическа групировка, която обаче има много симпатизанти тук, в Америка. По дяволите тези „нации“! Къде другаде, освен на старата планета Земя, хората делят своя свят и си въобразяват, че тези подразделения имат някакво значение?

– Значи влязохте и ги очистихте до един? – рече с насмешка

дворцовият управител. – И никой от тях сигурно не е и чувал за някакъв заговор?

– Всеки, който е могъл да блокира така майсторски съзнанието на славейчето, ще може да опази и тайната на такъв заговор! – отвърна началникът на стражата.

– Нашият враг е много ловък – продължи управителят. – Той е изолирал Ансет от всякаква друга информация, но защо тогава му е оставил тези следи, които ни насочиха към Ейре? Според мен това е подхвърлена стръв и ти я клъвна. Докато аз още не съм клъвнал и продължавам да търся.

– Междувременно – намеси се Майкъл, – избягвайте да тормозите Ансет прекалено много.

– Това не ми пречи – рече припряно Ансет, макар че твърде много го смуцаваха вечните обиски, честите разпити, хипнотерапията и войниците от стражата, които го следваха неотлъчно от страх да не се среща с никого.

– На мен ми пречи! – отсече Майкъл. – Добре е, че го наблюдавате, защото ние все още не знаем как са обработвали съзнанието на Ансет. Но, от друга страна, не му вгорчавайте толкова живота. – Майкъл изгледа многозначително капитана, който стана и си тръгна. После императорът се обърна към дворецовия управител и каза: – Не ми хареса лекотата, с която капитанът се е уловил в такъв явен капан. Продължавай да разследваш случая. Докладвай ми за всичко, което ти съобщават твоите шпиони сред войниците на капитана.

Управителят понечи да възрази, че няма такива шпиони, но Майкъл се изсмя, а дворецовият управител се предаде и обеща да докладва.

– Дните ми са преброени – рече Майкъл на Ансет. –пей ми за преброените дни. – И Ансет му запя шеговита песничка за един човек, който решил да живее двеста години и започнал да брои дните си обратно, според броя на годините, които му оставали. – И умрял, когато бил едва на осемдесет и три – завърши песента Ансет, а Майкъл се засмя и сложи още един пън в огъня. Само един император или селянин от закрияните от закона гори в Сибир, можеха да си позволят да горят дърва.

Един ден, докато бродеше из залите, Ансет забеляза, че в двореца се разпореждат нови хора и че сред слугите, които шетаха и се суетяха из коридорите, се долавя някакво оживление. Той отиде при дворецовия управител.

– Постарай се да не говориш много-много по този въпрос – рече управителят. – Ти във всеки случай ще дойдеш с нас.

И когато след по-малко от час конвойт се измъкна от столицата. Ансет се озова редом с Майкъл в една бронирана кола. Движението по пътищата бе спряно и след час и петнадесет минути бронираната кола спря. Ансет се измъкна през люка. Той с изненада откри, че целият конвой ги бе изоставил и че бронираната кола бе останала без охрана. Веднага заподозря предателство и погледна към Майкъл.

– Не се тревожи – успокой го Майкъл. – Ние наредихме на конвоя да продължи по пътя.

Излязоха от колата с десетина подбрани телохранители (Ансет забеляза, че не бяха от дворцовата стража) и тръгнаха през една рехава горичка, покрай някакъв поток, докато накрая се озоваха на брега на огромна река.

– Река Делауеър – прошепна дворцовият управител на Ансет, който и сам се бе вече досетил.

– Пази си тайните за себе си – обади се Майкъл с раздражение, което означаваше, че страшно много се забавлява. Той не бе участвал във военни операции на планетата Земя цели четиридесет години, всъщност откакто бе станал император и му се налагаше вече да командва флотилии и планети вместо няколко кораба и хиляда войни. В стъпката му се долавяше бодрост, която се опълчваше срещу неговите сто двадесет и три години.

Накрая дворцовият управител се спря.

– Ето това е къщата и това е корабчето.

До дървената къща от грубо дялани греди, разположена на брега край реката и строена сякаш преди повече от сто години по времето на американското колониално възраждане, бе завързано плоскодънно корабче.

Изкачиха стъпалата и влязоха в къщата, но тя бе празна, а когато се втурнаха към корабчето, единственият човек на борда насочи лазер към собственото си лице и го превърна във въглен. Преди това обаче момчето успя да го зърне и да го разпознае.

– Това бе Хъск – рече Ансет, на когото му прилоша, докато гледаше обезобразения труп. Необяснимо защо изпита угнетяващо чувство за вина. – Хъск бе човекът, който ми носеше храната.

После Майкъл и управителят последваха Ансет, който тръгна да огледа корабчето.

– Не е съвсем същото – рече Ансет.

– Разбира се, че няма да е същото – отвърна управителят. – Боята е още прясна. А мирише и на сурово дърво. Променили са всичко. Все

пак има ли нещо, което да ти е познато?

Ансет откри малко помещение, което би могло да бъде килията му, макар сега да бе боядисано в яркочълто, а новият прозорец да пропускаше щедро слънчевата светлина. Майкъл огледа рамката на прозореца.

– Нова е – установи императорът.

Старасейки се да си представи вътрешността на корабчето преди боядисването. Ансет успя да открие голямото помещение, където бе пял последната вечер от своето пленничество. Маса нямаше. Но на големина стаята бе сякаш същата и Ансет се съгласи, че корабчето наистина би могло да е мястото, където го бяха държали затворен.

Неочаквано до тях долетя детски смях и шум от минаващ електробус, който издрънча по неравния стар асфалтов път.

– Съжалявам, че ви доведох по заобиколния път – засмя се дворцовият управител. – Но това е населена зона. Исках да съм сигурен, че никой не е успял да ги предупреди.

Майкъл сви презрително устни.

– Щом е населена зона, трябваше да дойдем дотук с автобус. Много по-подозрително е да се види група въоръжени мъже, тръгнали покрай реката.

– Излиза, че не съм добър тактик – рече управителят.

– Достатъчно добър тактик си – възрази Майкъл. – А сега ще се върнем в двореца. Имаш ли на кого да се довериш да извърши ареста? Искам го цял и невредим.

Това желание на Майкъл обаче не беше изпълнено. Когато арестуваха началника на стражата, той започнал да вилнее и буйства. Половин час по-късно, преди да успеят да го проверят със сондите и детекторите, един от неговите войници му пхнал тайно отрова и той отпътувал за небитието. Дворцовият управител прибързано наредил да приковат войника към една дъска с гвоздеи, докато му изтекла кръвта.

Ансет се смя, докато наблюдаваше как Майкъл беснее срещу управителя. Това очевидно бе предателство или почти предателство и Ансет бе убеден, че и управителят го знае.

– Само един глупак би убил този войник! Как са успели да внесат в двореца тази отрова, и то без да я засекаат детекторите? Как е била предадена на капитана? Сега всички тези въпроси ще останат без отговор.

Според задължителния ритуал дворцовият управител си подаде оставката.

– Господарю, императоре мой, постъпих като глупак. Заслужавам смърт. Давам си оставката и ви моля да наредите да ме убият.

Следвайки ритуала, но очевидно раздражен от това, че са му го натрапили преди да поутихне гнева му. Майкъл вдигна ръка и каза:

– Наистина си голям глупак, дявол да те вземе! – После продължи по ритуала: – Дарявам ти живота най-вече заради неоченимите ти заслуги по задържането на предателя. – Тук Майкъл килна глава настрани. – И така, управителю, кого според теб да направя следващия началник на дворцовата стража?

Ансет едва не прихна. На този въпрос бе невъзможно да се отговори. Най-безопасният отговор (а дворцовият управител обичаше безопасните неща) щеше да бъде, ако кажеше, че никога не се е замислял за това и че не би се осмелил да посъветва императора по толкова жизненоважен въпрос. Но дори и тогава на управителя щеше да му е доста напечено.

Ансет обаче се стъписа, когато чу отговора на управителя:

– Разбира се, че Рикторс Ашен, господарю.

Това, разбира се, беше наглост. Споменаването на нечие име бе чиста нелепост. В първия миг Ансет погледна към Майкъл, като си мислеше, че ще го види ядосан. Майкъл се усмихваше.

– Точно така! – съгласи се той невъзмутимо. – Избраникът е Рикторс Ашен. Предай му от мое име, че е назначен.

Дори дворцовият управител, който бе усъвършенствал изкуството да се владее до съвършенство, се показва за миг изненадан. Ансет отново едва не прихна. Той съзря победата на Майкъл – управителят вероятно бе назвал единствения от дворцовата стража, върху когото нямаше власт, допускайки, че Майкъл никога не би избрал препоръчания от него човек. Но ето, че Майкъл го беше избрал: Рикторс Ашен, победителят от битката на Мантрин – планетата, която се бе разбунтувала само преди три години. Беше известен като неподкупен и много способен човек, на когото можеше да се разчита. „Ето, че сега щеше да му се удаде възможност да докаже всичко това“, рече си мислено Ансет.

Гласът на Майкъл го изтръгна от унеса му:

– Знаещ ли какви са били последните му думи, отправени към мен?

Ансет мигновено се досети, че той говори за покойния началник на стражата.

– Казал: „Предайте на Майкъл, че моята смърт убива само един човек, но развързва ръцете на много заговорници.“ И добавил, че ме обича. Представяш ли си този потаен стар мръсник да каже, че ме обича. Помня го от двадесет години, когато при кавга по повод на едно повишение уби най-добрия си приятел. Сигурно най-сантиментални на стари

години стават най-закоравелите разбойници.

Ансет зададе въпрос – стори му се, че е настъпил благоприятният за това момент:

– Господарю, а защо беше арестуван капитанът?

– Хм! – Майкъл като че ли беше изненадан. – Значи още никой не ти е казал. По време на пленничеството ти той е посещавал редовно тази къща. Казвал, че ходел при някаква жена. Но всички съседи категорично потвърдиха, и то пред детектора, че там никога не е живяла никаква жена. А капитанът бе майстор в поставянето на мисловни блокове.

– Значи заговорът е разкрит! – възкликна радостно Ансет, обзет от надеждата, че войниците от стражата ще спрат да го измъчват и че най-после ще престанат да му задават въпроси.

– Заговорът е само отчасти разкрит. Някой е успял да предаде отрова на капитана. Значи заговорниците продължават да си живеят в двореца. Ето защо на Рикторс Ашен ще му бъдат дадени указания да те наблюдава отблизо.

Ансет се постара да запази усмивката си, но не успя.

– Всичко ми е ясно – рече Майкъл отегчено. – Но нали блокът все още е в съзнанието ти и не позволява да се проникне в него.

На следващия ден обаче блокът поддаде. Придворните се бяха събрали в Тържествената зала и Ансет трябваше да избере дали да се шляе цяла сутрин из покоите, или да стои близо до Майкъл, докато той приемаше досадните върволици от сановници, които поднасяха своите почитания на императора (а после се прибираха по родните си места и разказваха колко скоро, според тях, ще умре Майкъл Чудовището, който може да го наследи и какви са възможностите да се заграби някой дял от империята). И тъй като дворецът вече го отегчаваше и му се искаше да бъде близо до Майкъл, а и защото дворецовият управител му се бе усмихнал и го бе запитал: „А ти ще присъстваш ли на церемониите?“. Ансет реши да присъства.

Редът на сановниците бе внимателно определен, така че да се уважат преданите приятели и да се унижат парвенютата, чието самочувствие бе нужно да се посмачка. По програма трябваше първо да се окажат официални почести на един по-маловажен пратеник от далечно съзвездие, а след това започнаха ритуалите: принцове и президенти, деспоти и губернатори (според това с каква титла ги бе заварило голямото нашествие преди десет, двадесет или осемдесет години), всички пристъпваха напред със свитата си, покланяха се (от това колко ниско се кланяха,

ставаше ясно доколко се страхуват от Майкъл или колко искат да му се харесат), измърморваха молба за аудиенция, отклоняваха молбата им или ги поканваха, и всичко това се повтаряше до безкрай.

Ансет се изненада, когато зърна група чернокожи киншасци, облечени в чудатите си старинни костюми на земни жители. Киншасците твърдяха, че са независим народ – една наистина патетично-високомерна претенция, щом цели планетни империи бяха погълнати от Майкъл Завоевателя. Как им бяха позволили да носят тези фантастични одежди и да получат аудиенция? Ансет погледна въпросително към дворцовия управител, който също бе застанал близо до трона.

– Идеята беше на Майкъл – прошепна управителят. – Той им позволи да дойдат и да връчат своята петиция лично на президента на Щус. Онези гадини от Щус направо ще полудеят.

В този миг Майкъл вдигна ръка, за да му донесат вино. Той очевидно бе отегчен не по-малко от останалите.

Дворцовият управител наля виното, опита го, според обичайната процедура и направи крачка към трона на императора. После се спря и кимна на Ансет, който тъкмо се приближаваше към Майкъл. Изненадан от повикването, Ансет отиде при него.

– Защо не занесеш лично виното на Майкъл, сладкогласно славейче? – попита дворцовият управител. Изненадата изчезна от погледа на Ансет, той взе виното и се отправи към трона на Майкъл.

В този миг избухна врявата. Пратениците киншасци забиха пръсти в сложните си къдрави прически и извадиха оттам дървени ножове, които можеха да преминат спокойно всякаква проверка на уредите при дворецвите порти. Те се втурнаха към трона. Войниците от стражата стреляха светкавично и лазерите им покосиха петима от киншасците, ала всички се целеха в предводителите и това позволи на трима от убийците да продължат невредими. Те се втурнаха към трона с вдигнати ръце и ножовете им вече сочеха право към сърцето на Майкъл.

Майкъл, стар и невъоръжен, се изправи, за да ги посрещне. Един от войниците успя да стреля, уви напосоки, докато останалите припряно зареждаха лазерите си, за което им бе необходим само миг, но този миг се оказа прекалено дълъг.

Майкъл гледаше смъртта в очите и изобщо не изглеждаше разочарован.

В този момент обаче Ансет замери с пълния бокал единия от нападателите и с пъргав скок се озова пред императора. Подскочи с лекота и ритна в челюстта първия нападател. Ударът беше изчислен безупречно,

а и бе толкова рязък и така невероятно силен, че главата на киншасеца отхвъркна на петнадесети на метра в тълпата, а тялото му се плъзна напред, докато дървеният нож не опря о глезена на Майкъл. Отскочилият Ансет се приземи навреме, за да замахне с ръка към следващия напада тел – и то с такава сила, че ръката му хлътна в коремната кухня, а пръстите му смачкаха сърцето на киншасеца.

Третият нападател, чийто безмилостен шум бе смутен от внезапната яростна атака на детето, което стоеше все така невредимо до императорския трон, се поколеба само за миг. Това му колебание се оказа достатъчно, за да могат заредените вече лазери да го вземат на прицел и да блъвнат огън. Така и последният убиец се строполи, а при падането си обгорелият му труп се разсипа на пепел.

Всичко това – от появата на дървените ножове до покосяването на последния нападател – бе продължило само пет секунди.

Ансет стоеше безмълвен посред залата – не само по ръката му имаше съсирена кръв, целият бе оплескан с кърви. Погледна окървавената си ръка, а после отмести поглед към трупа, от който я бе извадил. В главата му нахлуха дълго блокирани спомени и той си припомни за други подобни трупове, за други отхвъркнали глави, за други мъже, които бяха умирали, докато Ансет усвояваше изкуството да убива с ръце. Старото чувство за вина го завладя с нова сила сега, когато знаеше причината за него.

Проверките са били напразни. Сам Ансет бе оръжието, което трябваше да се използва срещу татко Майкъл.

Мирисът на кръв и разкъсани черва отговаряше на чувствата, които го разтърсваха и като се присви, той започна да повръща.

Войниците го заобиколиха предпазливо, колебаейки се какво да предприемат.

Дворцовият управител обаче не се колебаеше. Ансет чу гласа му, разтреперан от страх от това колко близо е била смъртта и колко лесно би могла да се върне отново:

– Задръжте го под стража. Измийте го. Не го изпускате нито за миг от прицела на лазерите. След час го доведете в покоите на Майкъл.

Войниците обърнаха погледи към Майкъл, който им кимна утвърдително.

Ансет бе все още бледен, когато влезе в покоите на императора. Войниците с лазерите го държаха на мушка. Дворцовият управител и новият началник на стражата Рикторс Ашен застанаха между Майкъл и момчето.

– Славейче – заговори Рикторс. – май някой те е учил на нови песни.

Ансет сведе глава.

– И явно, че те е учил майстор.

– А-а-аз н-н-никога – промълви Ансет. Той никога през живота си не бе заеквал.

– Не измъчвай момчето, капитане – обади се Майкъл.

Дворцовият управител подхвана прочувствено ритуала на оставката:

– Трябваше да проверя мускулатурата на момчето и да се досетя за новите му умения. Подавам си оставката. Умолявам ви да ми вземете живота.

„Дворцовият управител, изглежда, бе по-разстроен от обичайното“, помисли си Ансет с онази част от съзнанието, която все още можеше да работи. Старикът се бе проснал ничком пред императора.

– Млъкни и стани! – заповяда му грубо Майкъл. Управителят се изправи с посивяло лице. Майкъл не поде ритуала. Животът на управителя продължаваше да виси на косъм.

– Сега вече ще бъдем сигурни – Майкъл се обърна към Рикторс. – Покажи му снимките!

Ансет видя как Рикторс взе един пакет от масата и започна да вади от него изрезки от вестници. После вторачи очи в първата изрезка и направо му призля. Разпозна втората и ахна. На третата заплака и ги захвърли.

– Това са снимките – заговори Майкъл – на онези хора, които бяха отвлечени и убити по време на твоето пленничество.

– Аз съм ги у-у-убил – промълви Ансет, смътно съзнавайки, че в гласа му няма и следа от песен, само уплашено пелтечене на едно единадесетгодишно момче, уличено в нещо прекалено чудовищно, за да може да го проумее. – Те ги използваша при тренировките ми.

– Кои те? – попита Рикторс.

– Ами те! Гласовете от кутията! – Ансет направи усилие да се вкопчи в спомените, до които блокът дълго не го бе допускал. Но в същото време копнееше блокът пак да заеме предишното си място в съзнанието му, за да забрави отново всичко това.

– Каква кутия? – упорстваше Рикторс.

– Кутията. Дървена кутия. Може би приемник или звукозаписно устройство. Нямам представа.

– Познат ли ти беше гласът?

– Това бяха гласове. Винаги различни. Сменяваха се за всяко изречение, дори за всяка дума.

Ансет виждаше ясно лицата на завързаните мъже, които по заповед на гласовете трябваше да осакати и после да убие. Спомняше си, че въпреки шумните си протести, пак биваше принуждаван да го направи.

– Как те принуждаваха да го правиш?

Да не би Рикторс да му четеше мислите?

– Не зная. Наистина не зная. Казваха ми някакви думи и аз трябваше да го направя.

– Какви думи?

– Не зная. Откъде да зная? – Ансет отново заплака.

– Кой те учеше да убиваш по този начин? – запита тихо Майкъл.

– Някакъв човек. Така и не разбрах името му. Последният ден го намерих вързан там, където преди това завързваха другите. Гласовете ме накараха да го убия. – Ансет произнасяше думите с усилие и това усилие нарастваше с осъзнаването, че при убийството на учителя си, не беше действал по принуда. Беше убил, защото бе мразил този човек. – Аз го убих съзнателно.

– Глупости! – обади се дворцовият управител. – Ти си бил само едно оръдие.

– Казах ти да мълчиш! – срязва го Майкъл. – Можеш ли да си спомниш още нещо, синко?

– Избих и членовете на екипажа на корабчето. Всички освен Хъск. Гласовете ми наредиха да го направя. После дочух горе, по палубата, стъпки.

– Видя ли кои беше?

Ансет се напрегна да си спомни.

– Не. Той ми заповяда да легна. Сигурно е знаел кодовите думи. Въпреки нежеланието ми, аз му се подчиних.

– И после?

– Пак стъпки, убождане на игла и... се събудих на улицата.

Настъпи мълчание – всички мислеха напрегнато. Дворцовият управител заговори пръв:

– Господарю, огромната опасност, която ви заплашваше и голямата обич на славейчето към вас, сигурно са му попречили, въпреки мисловния блок, да...

– Управителю – прекъсна го Майкъл, – прости се с живота, ако още веднъж заговориш, без да те питам. Капитане! Искам да знам как тези киншасци са се промъкнали през охраната ти.

– Те бяха висши сановници. А тях, по ваша заповед, господарю, никога не обискират. Въпреки всички детектори са успели да се вмъкнат в двореца с дървените си ножове. Изненадан съм, че това не се е случвало и друг път.

Ансет забеляза, че Рикторс говори уверено, а не страхливо, както би говорил друг някой началник на стражата, ако убийците са се вмъкнали под носа на войниците му. И след като се овладя, Ансет се заслуша в мелодиите на гласа му. Те се долавяха прекалено ясно. Бяха неблагозвучни. Ансет се питаше дали би могъл да улови Рикторс в лъжа. Всичко, което решаваше да каже един такъв силен и горделив човек, се превръщаше в истина, а и мелодиите на гласа му не разкриваха нищо фалшиво.

– Рикторс, изготви заповеди за пълното унищожаване на Киншаса.

Рикторс отдаде чест.

– Преди да бъде унищожена Киншаса, а това означава от нея да не остане и стръкче трева. Рикторс, та преди да бъде унищожена Киншаса, искам да знам каква връзка съществува между опита за покушение тази сутрин и манипулирането на моето славейче.

Рикторс отново отдаде чест. Майкъл се обърна към дворцовия управител:

– Управителю, ще ме посъветваш ли как да постъпя с моето славейче?

Както обикновено управителят избра безопасния път:

– Господарю, това е въпрос, върху който не съм мислил. Как да постъпите със славейчето си, според мен, не е въпрос, по който бих могъл да ви давам съвети.

– Твърде предпазливо казано, драги ми управителю.

Ансет се помъчи да запази спокойствие, докато ги слушаше как обсъждат съдбата му. Майкъл направи с ръка жест, с който, според ритуала, даряваше живота на дворцовия управител. Ансет би се изсмял на усилието на дворцовия управител да скрие облекчението си, но сега не беше време за смях, тъй като знаеше добре, че неговото облекчение няма да дойде така лесно.

– Господарю – заговори Ансет, – умолявам ви да ме убиете.

– По дяволите, Ансет, до гуша ми дойде от тези ритуали – рече Майкъл.

– Това не е ритуал! – възрази Ансет с глас уморен и одрезгавял от толкова приказки. – Това не е и песен, татко Майкъл. Аз представлявам опасност за теб.

– Известно ми е – Майкъл поглеждаше ту към Рикторс, ту към дворцовия управител. – Управителю, нареди да съберат вещите на Ансет и предай да се приготвят за полет до Алуис. Префект там е Тимис Хортманг. Подготви едно обяснително и едно препоръчително писмо. Ансет трябва да пристигне там по-богат и от най-богатия в префектурата. Това са заповедите ми. Изпълнявай. – Той сведе глава, после я извърна надясно. Рикторс и дворцовият управител тръгнаха да си ходят. Ансет, а следователно и войниците от стражата, които го държаха на мушка с лазерите си, не помръдваха.

– Татко Майкъл – заговори тихичко Ансет и осъзна, че думите му преливат в песен.

Но Майкъл не отговори. Само стана от креслото и излезе от стаята.

Ансет разполагаше с няколко часа до здрачаване и той ги прекара в разходка из двореца и парка. Войниците го следваха неотлъчно. Първоначално Ансет остави сълзите да се стичат свободно по страните му. По-късно, когато сутрешният ужас отново потъна зад единствения частично преодолян блок в съзнанието му, той си припомни на какво го бе учил неведнъж неговият учител по пеене: „Когато искаш да се наплачеш, остави сълзите да бликат свободно през гърлото. Нека болката идва от напрежението в бедрените мускули. Нека мъката се надигне и отекне вътре в главата ти“.

Като се разхождаше край Съскухана, по студените ливади, върху които вече бе легнала есенната следобедна сянка. Ансет запя за мъката си. Пееше тихичко, но стражите дочуха песента му, и, като не можаха да й устоят, заплакаха от жалост за него.

Ансет спря на едно място, където водата изглеждаше студена и бистра и започна да си сваля туниката, приготвяйки се да поплува. Единият от войниците пристъпи напред и го възпря. Ансет видя насочения към крака му лазер.

– Не мога да ти разреша това. Майкъл нареди да не ти позволяваме да посягаш на живота си.

– Искам само да поплувам – отвърна тихо, но убедително Ансет.

– Ако с теб се случи нещо лошо, ще ме убият – рече войникът.

– Заклевам ти се, че само ще поплувам и няма да се опитвам да бягам.

Войникът се замисли. Останалите от стражата изглеждаха доволни, че той като старши трябва да вземе решението. Ансет затананика някаква звучна мелодия, за която знаеше, че внушава доверие. Войникът отстъпи.

Ансет се съблече и се гмурна в леденостудената вода, която го прониза. Плуваше, като загребваше дълбоко срещу течението, убеден, че войниците го виждат вече като точица върху речната повърхност. После се гмурна и заплува под водата, задържайки дъха си така, както може само един певец или ловец на бисери, и като прекоси подводното течение, доплува до близкия бряг, където го чакаха войниците. До него достигаха, макар и приглушени от водата, виковете на стражата. Усмехнат, се показа на повърхността.

Двама от войниците, вече събули ботушите си, бяха нагазили до пояс във водата, готови да уловят трупа на Ансет, щом мине покрай тях. Ансет обаче продължи да им се присмива и те се обърнаха сърдито към него.

– Защо се изплашихте? – запита ги Ансет. – Нали ви дадох дума?

После войниците насядаха да си починат, а Ансет поплува цял час на следобедното слънце. Ленивият ход на реката и постоянното усилие да се пребори с течението отвлякоха мислите му далеч от бедите. Сега го наблюдаваше само един войник, докато останалите играеха на полис, хвърляйки един четиринадесетстенен зар в тази налудничава хазартна игра, която скоро ги погълна.

От време на време Ансет се гмурваше и плуваше под водата, заслушвайки се как свадите и смехът на войниците звучаха различно, когато водата покриваше ушите му. Слънцето бе вече почти залязло. Ансет се гмурна под водата и заплува към брега. Бе преполовил разстоянието, когато чу пронизителния писък на птица.

Ансет веднага го свърза с друг един писък и незабавно излезе на повърхността, като кашляше и плюеше. Доплува кучешката до брега, отърси капките от себе си и, както беше мокър, си нахлузи туниката.

– Трябва да се върнем в двореца – рече той, като вложи в гласа си настойчивост и го извиси до краен предел, за да надвие мудността на войниците след едночасовата им игра. Войниците бързо го последваха, настигнаха го, изпревариха го.

– Къде отиваме? – попита един от тях.

– При Майкъл.

– Не бива да правим това – имаме заповеди. Не можеш да отидеш при Майкъл.

Но Ансет продължи напред с пълната увереност, че ако успее да се добере по-близо до императора, стражата няма да се опита да му попречи. Дори и да не бяха присъствали тази сутрин на демонстрацията на бойните му способности в Тържествената зала, слухът, че славейчето на

Майкъл може да убие двама души за две секунди, сигурно вече бе стигнал до ушите им.

Докато плуваше под водата бе чул писъка на птица. Спомни си, че през последната нощ на пленничеството си на кораба, той бе дочул далечния писък на друга птица. Но никога, никога дотогава, не беше чувал на корабчето друг външен звук.

И все пак там, където стоеше закотвено плоскодънното корабче, градският шум се чуваше ясно – значи можеше да бъде чуто ясно и под палубата. Следователно, дори и корабчето да е било неговият затвор, то не е стояло завързано до онази къща. А ако е така, обвинението срещу предишния началник на стражата беше скалъпено. И Ансет вече знаеше кой в двореца бе решил да го използва като убиец. В коридора ги пресрещна вестоносец.

– Ето ви и вас! Господарят Майкъл разпореди славейчето незабавно да се яви при него. Ето! – и той връчи заповедта на старшия на групата, който извади минидетектора си и го прекара по печата. Рязкото пиукане удостовери автентичността на заповедта.

– Добре, славейче – рече войникът, – значи все пак отиваме при императора. – Ансет се затича. Войниците го настигнаха лесно и го последваха из лабиринта. За тях това бе едва ли не игра.

– Никога не съм и предполагал, че този път води до там, накъдето сме тръгнали! – изрече един от тях между два дъха, на което друг войник отговори:

– А сигурно е и това, че едва ли пак някога ще го намериш.

Неочаквано се озоваха в покоите на Майкъл. Косата на Ансет бе още мокра, а и туниката му, там където не беше успяла да изсъхне от речната вода, все още лепнеше по дребното му телце.

Майкъл се усмихваше.

– Ансет, синко, вече всичко е наред – Майкъл отпрати войниците с ръка. – Имахме глупостта да си помислим, че трябва да те прокудим надалеч – продължи той. – Началникът на стражата е бил единственият заговорник, който е бил достатъчно наблизо, за да ти подаде сигнала. Но сега, когато е мъртъв, никой друг не знае този сигнал! И ти, и аз сме спасени!

Думите на Майкъл звучаха бодро и възторжено, но Ансет, който познаваше мелодиите на гласа му не по-зле от своите, долови в тях предупреждение, преструвка и съобщение за опасност. Ансет не се втурна към него. Изчака.

– Всъщност – продължи Майкъл, – ти си най-подходящият

телохранител за мен. На вид си дребен и безпомощен, винаги си до мен и можеш да убиваш по-бързо и от войник, въоръжен с лазер. – Майкъл се засмя. Ансет не се заблуди. Смехът не беше весел.

Дворцовият управител и Рикторс Ашен обаче се хванаха на въдицата и се засмяха заедно с Майкъл. Ансет също се опита, пряко волята си, да се засмее. Той се вслушваше в звуците, които издаваха останалите. Смехът на Рикторс звучеше чистосърдечно, докато на управителя...

– Това заслужава да се отпразнува. Ето и вино – заговори дворцовият управител. – Донесъл съм вино. Ансет, защо не ни налееш?

Нахлулите спомени разтърсиха Ансет.

– Аз ли? – попита той с изненада, която мигом се изпари.

Дворцовият управител му протегна пълната бутилка и празния бокал.

– За господаря Майкъл! – рече управителят.

Ансет изкрещя и запокити бутилката на пода.

– Не му позволявайте да говори!

Внезапната бурна реакция на Ансет накара Рикторс да извади лазера от колана си и здраво да го сграбчи.

– Не позволявайте на управителя да говори!

– Но защо? – попита простодушно Майкъл, ала Ансет знаеше, че в думите му няма ни капка простодушие. Неизвестно защо Майкъл се преструваше, че не разбира нищо.

Дворцовият управител се улови и повярва, че е настъпил неговият звезден миг. И заговори припряно, почти настоятелно:

– Защо постъпи така? Виж, имам още една бутилка. Сладкогласно славейче, остави Майкъл да се напие до насита!

Думите заудряха като камбани в мозъка на Ансет, той машинално се изви и застана с лице към Майкъл. Съзнаваше добре какво става, съзнаваше и мислено изкрещя, че не желае да го направи. Но ръцете му се вдигнаха пряко волята му, краката се присвиха, той се напрегна за скок и всичко стана толкова бързо, че изобщо не успя да се овладее. Съзнаваше, че след по-малко от секунда ръката му ще се заби в лицето на Майкъл, в много обичаното лице на Майкъл, в усмихнатото лице на Майкъл...

Майкъл му се усмихваше нежно и без страх. Ансет се овладя миг преди да скочи и въпреки разкъсващия мозъка му натиск, успя да се извърне настрани. Можеха да го заставят да убива, но не можеха да го заставят да убие това лице. Той заби ръката си в пода и разцепи твърдата повърхност. От пукнатините бликна пихтиеста течност, която заля

стаята.

Ансет не почувства болката в ръката си, но там, където кожата се бе разкъсала от удара, пихтиестата течност подлютяваше раната. Усети единствено болката, раздираща съзнанието му, тъй като продължаваше да се съпротивлява срещу натиска, който току-що едва бе успял да преодолее, продължаващ да го подтиква да убие Майкъл и с който все още се бореше и когото се мъчеше да превъзмогне.

Тялото му се изви нагоре, а ръката му разсече въздуха и разби облегалката на креслото, където Майкъл продължаваше да седи. Плисналата кръв изпръска всичко наоколо, но Ансет с облекчение видя, че това бе неговата собствена кръв, а не кръвта на Майкъл.

После чу отдалече гласа на Майкъл:

– Не стреляйте!

И както внезапно бе дошъл този натиск, така Внезапно и изчезна. Зави му се свят, когато дочу заглъхващите думи на дворцовия управител:

– Какво направи, славейче!

Това бяха думите, които го освободиха.

Изтощен и потънал в кръв. Ансет легна на пода. Дясната му ръка бе цялата окървавена. Едва сега почувства болка и простена, макар че стонът му бе по-скоро песен на възторг, отколкото на болка. Ансет бе успял някак си да устои достатъчно дълго и не бе убил татко Майкъл.

Накрая се претърколи и седна, прихванал ранената си ръка. От нея вече се стичаше само тънка струйка кръв.

Майкъл продължаваше все така да седи в креслото, въпреки разбитата облегалка, поразена от ръката на Ансет. Уловил нелепо бокала, дворцовият управител стоеше там, където бе стоял и преди десет секунди, в началото на изпитанието на Ансет. Лазерът на Рикторс бе насочен към него.

– Повикай стражата, капитане! – нареди Майкъл.

– Вече я повиках – отвърна Рикторс. Бутонът на колана му светеше. Войниците нахълтаха в стаята. – Затворете управителя в килия! – заповяда им той.

– Ако се случи нещо с него, ще бъдете избити до един, заедно със семействата си. Разбрано?

Войниците разбраха.

Ансет притискаше пострадалата си ръка. Майкъл и Рикторс Ашен изчакаха лекаря да се погрижи за раната му. Болката утихна.

Лекарят си тръгна.

Рикторс заговори пръв.

– Явно сте знаели, че предателят е дворцовият управител, господарю.

Майкъл се подсмихна.

– И точно затова се оставихте да ви убеди да повикате отново Ансет в двореца.

Усмивката на Майкъл стана по-широка.

– Но, господарю, единствен вие сте могли да знаете, че славейчето ще се окаже достатъчно силно, за да се противопостави на психическия натиск, на който са го обучавали да реагира цели пет месеца.

Майкъл се засмя. И този път Ансет долови весели нотки в смехата му.

– Рикторс Ашен. Дали ще те нарекат Рикторс Узурпатора? Или Рикторс Велики?

На началника на стражата бе потребен само миг, за да проумее значението на казаното. Само един миг. Но преди ръката му да успее да докосне лазера, който бе върнал в колана, Майкъл вече държеше лазер, насочен право в сърцето на Рикторс.

– Ансет, синко, би ли му взел лазера?

Ансет стана и обезоръжи капитана. Сега вече долавяше победоносния химн в гласа на Майкъл. Но все още му се виеше свят и не можеше да проумее защо императорът и неговият неподкупен началник на стражата бяха готови да стрелят един в друг.

– Само една единствена грешка, Рикторс. Всичко друго беше блестящо замислено. Но пък и не виждам как би могъл да избегнеш тази грешка.

– Имате предвид силата на Ансет ли?

– Даже и аз самият не съм разчитал на нея. Бях готов да го убия, ако се наложеше – отвърна Майкъл и Ансет разбра, че това е истина. Учуди се защо не го заболя от тези думи. В края на краищата винаги бе знаел, че дори и той не е незаменим за Майкъл, щом смъртта му би послужила на някаква жизненоважна цел.

– В такъв случай не съм допуснал грешка – рече Рикторс. – Как разбра тогава?

– Моят дворецов управител никога не би се осмелил да предложи името ти за заместник на покойния капитан, освен ако не е действал по някаква психическа принуда. А без неговата намеса ти никога не би могъл да се добереш до тази длъжност. И сега, когато избличи дворцовия управител като организатор на моето покушение, пътят ти към властта е

открит, нали така? Изпитана работа. Войниците щяха предано да те последват. Позорното петно на убийството нямаше да се лепне върху теб. Естествено, че цялата империя щеше незабавно да встане. Но ти си добър тактик и още по-добър стратег, а твоите войни щяха да те следват безотказно. Залагам едно срещу четири, че щеше да успееш – в цялата империя едва ли някой друг би имал такъв огромен шанс за успех.

– Според мен шансът ми да спечеля или да загубя бе равен – отговори Рикторс, но зад смелите му думи Ансет долови стаен страх. И защо не? Смъртта бе вече неизбежна и Ансет не познаваше друг човек, освен може би старец като Майкъл, който можеше, без да изпитва някакъв страх, да гледа смъртта в упор, особено пък смъртта, която означаваше и провал.

Майкъл обаче не натискаше бутона на лазера.

– Убий ме и да свършваме – каза Рикторс.

Майкъл захвърли лазера.

– С това ли? Та той не е зареден. Още преди петнадесет години дворцовият управител инсталира на всяка врата към покоите ми детектор за лазерни заряди. Той щеше да знае, ако съм въоръжен.

Рикторс незабавно направи крачка напред, готов да се впусне към императора. Но Ансет бе вече станал и въпреки бинтованата си ръка, бе готов да убива с другата, да убива с крак или с глава. Рикторс се закова на място.

– Аха – обади се Майкъл. – никой не знае по-добре от теб какво може да извърши на бърза ръка моят телохранител.

И Ансет осъзна, че щом лазерът на Майкъл не е бил зареден, императорът не би могъл да му попречи, ако Ансет сам не бе проявил достатъчно сила да се възпре. Майкъл му беше имал доверие.

– Рикторс – заговори отново Майкъл. – грешките ти бяха почти незначителни. Надявам се, че си си взел поука от тях. Така че, когато някой убиец, умен като теб, се опита да отнеме твоя живот, ти ще знаеш кои са враговете и кои са съюзниците ти, които можеш да повикаш, и какво точно можеш да очакваш от всеки един от тях.

Ръцете на Ансет се разтрепериха.

– А сега ми позволи да го убия – помоли той. Майкъл въздъхна.

– Не убивай за удоволствие, синко. Започнеш ли да убиваш за удоволствие, ще намразиш сам себе си. А освен това, нима не чу разговора ни? Аз ще осиновя Рикторс Ашен и ще го направя свой наследник.

– Не ти вярвам! – каза Рикторс. Но Ансет долови надежда в гласа му.

– Ще свикам синовете си – те се навъртат около двореца с надеждата, че ще са по-наблизо, когато умра – отвърна Майкъл. – Ще ги накарам да положат писмена клетва, че ще те зачитат като мой наследник. Те, естествено, ще я подпишат и ти, естествено, ще ги избиеш до един в мига, в който се възкачиш на трона. И така, нека помислим, до този миг ни делят три седмици, смятано от утре, значи ще имаме време. Аз ще абдикирам в твоя полза, ще подпиша всички документи и ще подготвя заглавията за вестниците. Вече виждам как всички потенциални бунтовници си скубят косите от яд. Приятна прощална картина.

Ансет не разбираше нищо и попита:

– Но защо? Та нали той се опита да те убие? Майкъл само се засмя. На въпроса отговори Рикторс:

– Той смята, че аз мога да запазя целостта на империята му. Аз обаче искам да знам цената.

Майкъл се облегна назад.

– Нищожна цена. Къща за мен и за славейчето ми до моята смърт. След нея Ансет трябва да е свободен до края на дните си с доход, с който да не бъде зависим от ничие благоволение. Ясно ли се изразих?

– Съгласен съм.

– Колко благодарумно! – засмя се отново Майкъл.

Тържествените клетви бяха положени, абдикацията и коронацията бяха изключително пищни, а кръчмарите забогатяха. Всички претенденти за трона бяха посечени, а Рикторс цяла година обикаляше от система на система, за да потуши (жестоко) всички въстания.

След като първите няколко планети бяха изпепелени, повечето от останалите бунтове стихнаха от само себе си.

Едва когато вестниците съобщиха за потушаването и на най-опасния бунт, войниците се появиха пред къщичката в Бразилия, където живеяха Майкъл и Ансет.

– Как не го е срам! – извика с болка Ансет, когато видя войниците на вратата. – Та той даде дума!

– Отвори им вратата, синко – рече Майкъл.

– Но те са дошли да те убият!

– Надявах се да получа само една година. Получих я. Наистина ли очакваше Рикторс да удържи на думата си? В галактиката няма едновременно място за две глави, които вече са познали допира на императорската корона.

– Мога да убия повечето от тях, преди изобщо да се приближат. Може би, ако се скриеш...

– Не убивай никого, Ансет. Това не ти подхожда. Танцът на ръцете ти не струва пет пари без танца на гласа ти, славейче.

Войниците заудряха по стоманената врата, която не подаваше лесно.

– След миг ще я взривят – рече Майкъл. – Обещай ми, че няма да убиваш никого. Независимо кого. Моля те. Не отмъщавай заради мен!

– Ще отмъстя!

– Не отмъщавай заради мен! Закълни ми се! В живота си. В обичта си към мен.

Ансет се закле. Взривиха вратата. Войниците убиха Майкъл с лазерите си и продължиха да стрелят в трупа му, докато от него остана само пепел. После събраха пепелта. Верен на клетвата си. Ансет ги наблюдаваше безмълвно, но от все сърце желаше да намери някъде в съзнанието си стена, зад която да се скрие.

Войниците се върнаха в столицата с пепелта на императора и с дванадесетгодишния Ансет. Поставиха пепелта в огромна урна и я изложиха на поклонение, оказвайки ѝ държавни почести. На погребалния пир доведоха Ансет под усилена стража, страхувайки се от онова, което можеше да извършат ръцете му. Сред пиршеството, на което всеки се претруваше на опечален. Рикторс извика Ансет при себе си. Стражите го доведоха и застанаха зад гърба му, но Рикторс ги отпрати с ръка. Короната бе на главата му.

– Знам, че ти не би ми сторил зло – рече Рикторс.

– Ти си един долен лъжец – каза Ансет, – и ако не бях дал клетва, щях да те разкъсам на парченца.

Може би изглеждаше нелепо едно дванадесетгодишно момче да говори по този начин на императора, но Рикторс не се засмя.

– Ако не бях долен лъжец, Майкъл никога нямаше да ми повери империята си.

Рикторс се изправи.

– Приятели – заговори той и подлизурковците закрещяха възторжено, – отсега нататък ще се наричам вече не Рикторс Ашен, а Рикторс Майкъл. Името Майкъл ще се предава на всички мои наследници, които ще се възкачат на трона, в чест и прослава на човека, който изгради тази империя и донесе мир на цялото човечество. – Рикторс седна сред ръкопляскания и приветствени възгласи, някои от които като че ли бяха искрени. Речта му, може би, защото бе импровизирана, прозвуча добре. После Рикторс нареди на Ансет да запее.

– По-скоро бих умрял – отвърна Ансет.

– И това иде стане, когато му дойде времето – отвърна Рикторс.

Тогава Ансет запя, застанал върху масата, така че всеки да го вижда, точно както бе пял пред една ненавистна за него публика, в последния ден на пленничеството си на онова корабче. Пееше без думи, защото всяка дума, която би изрекъл, би била предателство. Мелодията се носеше стремително през ладовете, всеки тон се отронваше мъчително от гърлото му и вливаше болка в ушите, които я улавяха. Песента разтупри погребалния пир, тъй като скръбта, която всички се преструваха, че изпитват, сега наистина ги завладя. Мнозина от присъстващите си тръгнаха ридайки и всички почувстваха огромната загуба на човека, чиято пепел покриваше дъното на урната.

Когато песента на Ансет свърши, на трапезата бе останал единствен Рикторс.

– Сега те никога вече няма да забравят татко Майкъл – рече Ансет.

– Нито славейчето на Майкъл – добави Рикторс. – Но сега аз съм Майкъл. Аз съм всичко, което е останало от него. И име, и империя.

– У теб няма нищо от татко Майкъл! – отсече враждебно Ансет.

– Наистина ли няма? – попита тихо Рикторс. – Нима теб някога те подведе жестокостта, която Майкъл показваше пред хората? Не, славейче – и в гласа му Ансет долови нотките на онази болка, която жестокият и високомерен император криеше от света. – Остани, за да ми пееш, славейче – каза Рикторс. В гласа му се прокрадваха умолителни нотки.

Ансет протегна ръка и докосна урната, която стоеше на масата.

– Никога няма да те обичам – рече той с оскърбителен тон.

– Нито пък аз теб – отвърна Рикторс. – Но въпреки това ние можем да си даваме един на друг онова, за което и двамата копнеем. Спеше ли Майкъл с теб?

– Никога не е поискал. А и аз никога не съм му предлагал.

– Аз също няма да спя с теб – каза Рикторс. – Искам само да слушам песните ти.

Ансет не намери глас за онази дума, която искаше да изрече. Само кимна. Рикторс благоволи да не се усмихне. Сякаш в отговор той стана от трапезата. Преди да стигне до вратата, Ансет го попита:

– А какво ще правиш с това?

Рикторс проследи с поглед ръката му.

– Реликвите са твои. Постъпи с тях както желаш – и Рикторс Майкъл излезе.

Ансет занесе урната с пепелта в стаята, където заедно с татко Майкъл бяха пели един на друг толкова много песни. После дълго стоя пред

камината, като си тананикаше приглушено спомените. Върна песните на татко Майкъл, после протегна ръце и изпразни урната върху буйния огън.

Пепелта изгаси огъня.

– Преходът е изцяло завършен! – рече маестро Он на маестро Есте, още щом вратата се затвори.

– Беше ме страх – поде маестро Есте в тиха мелодия, която потрепваше. – Рикторс Ашен е мъдър. Но песните на Ансет са по-силни от мъдростта.

Те стояха заедно на бледата слънчева светлина, която се процеждаше през прозорците на Концертната зала в училището за славейчета.

– А-а-а – запя маестро Он и мелодията излъчваше обич към маестро Есте.

– Не ме възхвалявай. И дарбата, и силата са само на Ансет.

– Но учител му беше маестро Есте. В други ръце Ансет би могъл да се превърне в оръдие за постигане на власт, богатство и надмощие. В твоите ръце...

– Не, братко Он. Самият Ансет е изтъкан от обич и преданост. Той поражда у другите хора желанието да бъдат онова, което той самият вече е станал. Той е оръдие, което не може да служи на злото.

– Дали някога ще разбере?

– Може би. Но мисля, че той дори и не подозира за могъществото на своята дарба. По-добре ще е никога да не научи колко малко прилича на останалите славейчета. А що се отнася до последния блок в съзнанието му – добре го поставихме. Ансет никога няма да разбере, че го има, и така никога няма да потърси истината за това кой всъщност е направлявал прехвърлянето на короната.

Маестро Он пееше трепетно за онези заговори, втъкани изкусно в съзнанието на едно петгодишно дете, заговори, които лесно могат да се разнищат.

– Но тъкачът бе мъдър, а и платното издържа.

– Майкъл Завоевателя – изрече маестро Есте – обикна мира повече от себе си, а същото ще бъде и с Рикторс Майкъл. Това е достатъчно. Ние изпълнихме дълга си към човечеството. А сега трябва да учим други малки славейчета.

– Трябва да ги учим само на старите песни – въздъхна маестро Он.

– Не! – отвърна с усмивка маестро Есте. – Ще ги научим да пеят за славейчето на Майкъл.

– Ансет вече пъ за това.

И докато излизаха бавно от Концертната зала, маестро Есте прошепна:

– Тогава ще хармонизираме.

Смехът им отекна като музика по стълбицето.

КРАЙ

© 1978 Орсън Скот Кард

© Емануел Икономов, превод от английски

Orson Scott Card
Mikal's Songbird, 1978

Сканиране: NomaD, 25 май 2008

Разпознаване и редакция: sig_Ivanhoe, 25 май 2008

Публикация

Библиотека „Фантастични повести и романи“.

Превод от английски: Емануел Икономов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7957>]